

Arrest

nr. 30 229 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 april 2003.

Op 25 april 2003 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 6 mei 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juli 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 24 augustus 2004 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker.

Op 8 september 2004 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie weigert de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker bij beslissing met als referentie VB/04-2674/W10.134 van 23 februari 2005.

Op 24 september 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2005 stelt verzoeker tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 153 256 van 4 januari 2006.

Op 5 oktober 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 6 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 13 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 29 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 februari 2007 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 30 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 14 november 2007 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 8 207 van 29 februari 2008.

Op 13 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 april 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 27 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Overwegende dat de betrokkene op 25.04.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.02.2005 werd afgesloten met een beslissing 'niet-erkend' vanwege de Vaste Beroepscommissie; overwegende dat de betrokkene op 16.04.2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 04.03.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; overwegende dat de betrokkene op 03.04.2009 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren heeft gebracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene twee foto's naar voren brengt die dateren van twaalf jaar geleden waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om deze foto's bij zijn vorige asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel (kopie) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds een arrestatiebevel naar voren heeft gebracht tijdens zijn vorige asielaanvragen die desalniettemin telkens negatief werden afgesloten; overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn familie bedreigd en lastig gevallen wordt en zal verbannen worden waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter een bewering is die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene een document van de UNHCR voorlegt waar betrokkene bij de plaatsnaam Shirzad zijn naam heeft bij vermeld waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaart afkomstig te zijn uit Jalalabad en de subsidiaire bescherming reeds behandeld werd bij zijn vorige asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“ M i d d e l e n

*Schending van de artikelen 51/8 en 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout
Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 71/5, 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.*

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Dat hij een nota van het UNHCR hiertoe voorlegde. Dat evenwel enkel zijn geboorteplaats wordt gecontroleerd zonder het dossier van het CGVS te hebben opgevraagd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Terwijl dit een beoordelingsbevoegdheid is die het CGVS dient te hanteren. Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Zodat artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is. Dat dergelijke motiveringen uiteraard niet afdoende zijn. Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd. Zodat artikel 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij in de eerste plaats dat artikel 71/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet bestaat en de schending van dit artikel bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd. Verwerende partij wijst erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker ook hiervan de schending niet dienstig kan aanvoeren. Verder is verwerende partij van mening dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verwerende partij duidt er bovendien op dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Bij een theoretische uiteenzetting over artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, geeft verwerende partij aan dat niet uitgesloten wordt dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verwerende partij duidelijk dat de documenten (twee foto's, kopie arrestatiebevel, document van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR)) geen nieuwe gegevens aanbrenge met betrekking tot feiten of situaties die zich voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrenge. Na weergave van de bestreden beslissing besluit verwerende partij dat de gemachtigde van de minister geheel binnen zijn bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels gehandeld heeft, zodat ook van een manifeste appreciatiefout geen sprake kan zijn en dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geschonden.

3.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Tevens wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoeker de schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet opwerpt, onontvankelijk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.6. Verzoeker uit kritiek op het feit dat zijn asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat deze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: Conventie van Genève). Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat er niet voldoende rekening is gehouden met, noch voldoende inhoudelijke toetsing is gebeurd naar zijn gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt in het verzoekschrift bij dat, naast uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Hierbij verwijst verzoeker naar een nota van het UNHCR en uit kritiek op het feit dat enkel zijn geboorteplaats werd gecontroleerd zonder het dossier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hebben opgevraagd. Verder uit verzoeker kritiek op het feit dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in Afghanistan geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Verzoeker stelt dat hij zijn afkomst en een subjectief element van actuele vrees genoegzaam heeft aangetoond. Verzoeker is tenslotte van mening dat dit een beoordelingsbevoegdheid is die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te hanteren, zodat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Verzoeker stelt dat een *"(onwettige) beslissing van niet inoverwegingname voorligt, die in feite een beslissing nopens de gegrondheid van de asielaanvrager is, maar waartegen, door de kwalificatie als een beslissing nopens de ontvankelijkheid, geen onderzoeksmogelijkheid openstaat bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*. Verzoeker voert aan dat hem een mogelijkheid tot onderzoek hem werd ontnomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Het verzoekschrift geeft op geen enkele wijze enige concrete aanduiding welke aangebrachte gegevens om welke reden als "nieuw gegeven" moeten aanzien worden. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan om voornoemd determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

In zoverre verzoeker de actuele situatie in Afghanistan zou hebben ingeroepen als "nieuw element" en hierbij kritiek uit op het feit dat enkel zijn geboorteplaats werd gecontroleerd zonder het dossier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op te vragen, blijkt uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag enkel *"een nota van het UNHCR"* voorlegde. Het document van het UNHCR houdt een lijst in van onveilige gebieden in Afghanistan. Verzoeker omcirkelde de regio "Shirzad" en bracht ernaast zijn naam aan. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *"overwegende dat de betrokkene een document van de UNHCR voorlegt waar betrokkene bij de plaatsnaam Shirzad zijn naam heeft bij vermeld waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaart afkomstig te zijn uit Jalalabad en de subsidiaire bescherming reeds behandeld werd bij zijn vorige asielaanvraag"*. De Raad is van oordeel dat verwerende partij er niet toe gehouden is de situatie in het land van herkomst van verzoeker verder te onderzoeken, daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals bevestigd door de Raad bij arrest nr. 8 207 van 29 februari 2008 en zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, toen reeds een uitvoerig onderzoek heeft gevoerd op basis van de lijst van onveilige gebieden in Afghanistan en toen reeds heeft vastgesteld dat verzoeker zelf heeft verklaard van Jalalabad afkomstig te zijn, er opgegroeid te zijn, er steeds te hebben gewoond en dat Jalalabad niet voorkomt op voornoemde lijst. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het document van het UNHCR, aangebracht door verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag, laatst up-to-date werden gebracht op 6 oktober 2008 en dat de stad Jalalabad in het Oosten van Afghanistan nog steeds niet vermeld staat in de lijst van onveilige gebieden. Het argument betreffende

het document van het UNHCR, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, dat enkel de geboorteplaats van verzoeker werd gecontroleerd zonder het dossier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op te vragen, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat zij dus niet "verder" dient te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het "waarom" ervan dient te vermelden.

Noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemoirie toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers loutere affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen en zijn opmerkingen over de toestand in zijn land alsook zijn blote beweringen over "*de vrees voor zijn leven*", kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.7. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat verzoeker in het verzoekschrift hoofdzakelijk argumenten aanvoert waarmee hij poogt aan te tonen dat zijn asielaanvraag wel verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève).

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvragen, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

3.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de minister met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat verzoeker in het verzoekschrift bijgevolg geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielaanvraag, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

3.10. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich “in feite” over de grond van de derde asielaanvraag heeft uitgesproken, kan deze stelling niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing nu deze oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens bijbracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, zodat de asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden bij gebreke van het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hem een mogelijkheid tot onderzoek wordt ontzegd, daar door de bestreden beslissing geen onderzoeksmogelijkheid meer open staat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de minister terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens merkt de Raad tevens op dat een afgesloten onderzoek van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde immers op 14 september 2007 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 8 207 van 29 februari 2008. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag, de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde asielaanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, in M.-C. FOLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds.), *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, (353) 375, nr. 22).

In zoverre verzoeker hierbij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Het enig middel mist deels juridische grondslag en is, in die mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET